

РЕШЕНИЕ

№ 2340

гр. София, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20211100512103 по описа за 2021 година

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО, II-A състав в публично съдебно заседание на трети февруари през двехиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАРИАНА ГЕОРГИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ВИОЛЕТА ЙОВЧЕВА

ДИМИТЪР КОВАЧЕВ

при секретаря Емилия Вукадинова, като разгледа докладваното от съдия Йовчева гр. дело № 12103 по описа за 2021 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на КР. В. К. срещу решение от 16.07.2021г., постановено по гр.д. № 47043/2019 г. на СРС, I ГО, 33 състав, с което е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 37 вр. чл. 38, ал.1, т. 7 СК, че жалбоподателят дължи на КР. КР. К., чрез неговата майка и законен представител КР. Ж. Ж. – К.а, сумата 3000 лв., представляваща задължение за издръжка за м. април, май и юни 2019г., съгласно брачен договор от 18.10.2013г., с нотариална заверка на подписите и съдържанието от 06.11.2013г., ведно със законната лихва от 11.06.2019г. до окончателното изплащане, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 33475/2019г. на СРС, 33 с-в.

Въззивникът поддържа доводи за неправилност и необоснованост на

първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че решението е постановено при непълен доклад, бланкетно разпределение на доказателствената тежест и липса на дадени указания по чл. 146, ал. 2 ГПК за кои твърдения не сочи доказателства. Излага доводи, че по делото са ангажирани доказателства за нищожност на процесния брачен договор по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 5 ЗЗД, като сключен единствено с цел намаляване на секвестрируемата сума, която може да бъде удържана от него по изп.д. № 20137170400113 по описа на ЧСИ Р. Т.. Твърди, че по делото са ангажирани доказателства, че наложения срещу него заповест по цитираното изпълнително производство е вдигнат именно след представяне на процесния брачен договор. Поддържа, че единствената причина да подпише симулативен договор, в който се е задължил да заплаща месечна издръжка на сина си в размер на сумата 1000 лв., е да осуети принудително изпълнение срещу него след представяне на удостоверение за присъединяване по чл. 456 ГПК, издадено от ЧСИ Я. по изп.д. № 247/2014г., образувано по изпълнителен лист срещу него за задължение за издръжка. Предвид изложеното, излага съображения, че с подписването на процесния брачен договор страните са целели единствено да прикрият действителното правно положение – създаване на привилегировано задължение за издръжка по смисъла на чл. 136 ЗЗД и намаляване размера на секвестрируемата сума по образуваното срещу въззивника изп.д. № 20137170400113. Твърди, че след вписване на брачния договор в Регистъра на имуществените отношения, заповестта върху трудовото му възнаграждение е вдигнат, поради липса на секвестрируема част, считано от 27.03.2014г., а уговореното задължение да заплаща месечна издръжка в размер на 1000 лв. е било привидно. Сочи, че целта на процесния симулативен брачен договор е била и изваждане от патримониума му на цялото притежавано от него движимо и недвижимо имущество в режим на СИО, като по този начин се осуети принудителното изпълнение срещу него по изп.д. № 20137170400113. Твърди, че брачният договор представлява сделка, сключена при заобикаляне на закона – правилото на чл. 133 ЗЗД, че цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори. Отделно се поддържа в жалбата, че договорът е нищожен, поради липса на форма, тъй като подписите на страните по договора не са положени пред нотариус Несторов, съгласно нотариалното удостоверяване. Предвид всичко изложено, жалбоподателят моли съда да отмени решението като неправилно и да отхвърли иска, поради нищожност на брачния договор като симулативен, евентуално като нищожен поради липса на съгласие и евентуално поради липса на форма. Претендира разноски.

Въззиваемият – ищец КР. КР. К. не е депозирал писмен отговор. В хода на устните прения, действащ лично и със съгласие на майка си К.Ж., оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението. Претендира разноски за настоящото производство.

Съдът, като съобрази доводите във въззивната жалба и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа

и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните оплаквания в жалбата.

Първоинстанционно решение е валидно и допустимо. По същество решението е правилно. С оглед доводите в жалбата, следва да се отбележи следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 38, ал.1, т. 7 СК за признаване за установено спрямо ищеца КР. КР. К., действащ лично и със съгласието на майка си КР. Ж. Ж. – К.а, дължимостта от ответника на сумата общо 3000 лв., представляваща задължение за издръжка за периода м. април 2019г. – м. юни 2019г. вкл., съгласно брачен договор от 18.10.2013г., с нотариална заверка на подписите от 06.11.2013г. на нотариус Я.Н., с район на действие гр. Варна, ведно със законната лихва от 11.06.2019г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 33475/2019г. на СРС, 33 с-в.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е направил възражение за нищожност на брачния договор, на основание чл. 26, ал.2, пр. 5 ЗЗД, поради симулация, евентуално на основание чл. 26, ал.2, пр. 2 ЗЗД поради липса на съгласие и на второ евентуално основание по чл. 26, ал.2, пр. 3 ЗЗД – липса на форма, поради липса на нотариално заверяване на подписите на страните, извършено пред нотариус.

За да уважи иска, СРС е приел, че представеният по делото брачен договор от 18.10.2013г., нотариално заверен на 06.11.2013г., е валиден и удостоверява действително задължение на ответника за издръжка на сина му – ищецът К.К., като възражението за нищожност на договора е прието за неоснователно на трите въведени от ответника основания.

По делото не е спорно и безспорно установено, че съгласно чл. 5 от приетия по делото брачен договор от 18.10.2013г., сключен по време на брака между родителите на ищеца, ответникът е поел задължение да заплаща на детето си К.К. месечна издръжка в размер на сумата 1000 лв., платима до 5 число на месеца, за който се дължи издръжката до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване. Договорът е нотариално заверен относно подписите на страните и неговото съдържание с две отделни нотариални заверки от 06.11.2013г. на нотариус Я.Н., с район на действие гр. Варна, съответно рег. №№ 3877 и 3878. С оглед изложеното, е налице подлежащо на принудително изпълнение ликвидно и изискуемо вземане за издръжка в претендирания размер, удостоверено в представения брачен договор, сключен по време на брака между старните, представляващ документ по смисъла на чл. 417, т. 3 ГПК. По отношение действителността на брачния договор, в качеството му на двустранно съглашение, са приложими

общите правила, поради което следва да бъдат разгледани релевираните в срока по чл. 131 ГПК възражения за нищожност на договора по чл. 26, ал.2, пр. 5 ЗЗД, чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД и чл. 26, ал.2, пр. 3 ЗЗД, в заявената от ответника поредност.

По възражението на жалбоподателя за нищожност на брачния договор, като симулативен:

За да е налице абсолютна симулация, е необходимо безспорно да бъде установено, че страните по материалното правоотношение не са имали воля да бъдат обвързани от съответния договор, а са го сключили единствено за да създадат привидни правни последици на обвързаност, настъпването на каквито не са целели в действителност. Когато волята на страните е да бъдат обвързани по начин, различен от посочения в сключеното съглашение, с последиците на друга правна сделка, симулацията е относителна.

В случая ответникът се позовава на абсолютна симулация с твърдения, че процесният брачен договор е сключен с единствена цел осуетяване на започнало преди това принудително изпълнение срещу него за други вземания.

Изцяло неоснователни са оплакванията в жалбата, че симулация на изявлението в оспорения документ може да бъде доказана със свидетелски показания, респ. че е налице начало на писмено доказателство по делото по смисъла на чл. 165, ал 2 ГПК, което преодолява забраната по чл. 164, ал.1, т. 6 ГПК. Съгласно правната доктрина и трайна съдебна практика, т.нар. „обратно писмо“ представлява нарочно съставен за разкриване на привидността на сделката разпоредителен документ, който съдържа недвусмислени писмени изявления на страните относно симулативността на сделката и действителната им воля. При наличие на обратно писмо не е необходимо представяне на други доказателства за установяване на симулацията – така решение № 120/11.12.2018г. по гр.д. № 4813/2017г. на СРС. Съгласно указания на ВКС в решение № 484/11.06.2010г. по гр.д. № 375/2010г. на ВКС, IV ГО, начало на писмено доказателство е документ, в който привидността не е призната, но са обективирани други изявления, които създават индиция, че е възможно сделката да е симулативна. Във всички случаи изявлението следва да изхожда от лицето, което оспорва доводите за привидност, в случая – майката на ищеца и съпруга на ответника. По делото не е налице такова изявление, което може да бъде ценено като „обратно писмо“ или начало на писмено доказателство, което да преодолее забраната за ангажиране на гласни доказателства. Съобщението за вдигане на наложен заповест по изпълнително производство, на което се позовава жалбоподателят, не представлява такова доказателство, тъй като не изхожда от подписалата брачния договор негова съпруга. Предвид изложеното, всички доводи в тази връзка в жалбата, включително и за процесуални нарушения от първоинстанционния съд с оглед събирането на гласни доказателства относно съдържанието на волеизявленията на страните, са изцяло неоснователни. Отделно от изложеното, СРС е обсъдил показанията на разпитания по делото свидетел адв. М. и правилно е приел, че същите не установяват липсата на намерение у ответника да се задължи да плаща издръжка на детето си, както е уговорено в

брачния договор. По делото е бил допуснат като свидетел нотариус Несторов, но впоследствие заличен по искане на самия ответник.

Предвид всичко изложено, правилни са мотивите в обжалваното решение, че при липса на твърдения и доказателства за наличие на т.нар. „обратно писмо“ или друг писмен акт, представляващ начало на писмено доказателство, възражението за симулация е изцяло недоказано.

Възражението за нищожност на договора поради липса на съгласие е също неоснователно и недоказано. Съгласно правната доктрина и съдебната практика, липсата на съгласие по чл. 26, ал.2, пр. 2 ЗЗД е налице при т.нар съзнавана липса на съгласие – напр. когато волеизявлението е направено без намерение за обвързване, с насилие, на шега и др. – ТР № 5/12.12.2016г. по т.д. № 5/2014г. на ВКС, ОСГТК. В случая не са налице твърдения на ответника, които могат да бъдат квалифицирани по визириания начин, нито доказателства, че волеизявлението за издръжка към сина му е направено при горепосочените пороци или при липса на намерение за задължаване.

Следва да се отбележи, че в жалбата са наведени твърдения за нищожност на договора поради заобикаляне със закона, които се правят за първи път с жалбата и не следва да бъдат разглеждани, като преклудирани.

По отношение на второто евентуално основание за нищожност на брачния договор, поради липса на форма:

Възражението следва да бъде квалифицирано като такова за нищожност на нотариално действие на основание чл. 589, ал. 2 ГПК, поради липса на лично явяване пред нотариуса на лицата, чиито подписи подлежат на удостоверяване и липса на полагане на подписите лично пред нотариуса, водещо до нищожност на брачния договор.

Нотариалното заверяване на подписите на страните е извършено на 06.11.2013г. от нотариус с район на действие гр. Варна. Разпитана по реда на чл. 176 ГПК във въззивното производство, съпругата на ответника К.Ж. заявява, че е положила подписа си по договора лично пред нотариус Я.Н. в гр. Варна на 06.11.2013г. Доводите на ответника в тази връзка, че страните работят в друго населено място и не са ползвали разрешен платен годишен отпуск, за да се явят в посочения работен ден в съответната нотариална кантора, са неотнормирани към спора и не могат да разколебаят формалната материална доказателствена сила на нотариалното удостоверяване. Ответникът следва да проведе пълно насрещно доказване в тази връзка, каквото липсва по делото.

Предвид съвпадение на изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, на пълномощника на въззиваемия – ищец следва да бъдат присъдени претендираните на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал.1, т. 3 ЗАдв разноски за адвокатско възнаграждение в размер на сумата 440 лв.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 16.07.2021г., постановено по гр.д. № 47043/2019 г. на СРС, I ГО, 33 с-в.

ОСЪЖДА КР. В. К., ЕГН ***** да заплати на адв. Д. Д. Й., САК, личен № *****, с адрес гр. София, ул. *****, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 ЗАдв, сумата 440 лв. – адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____